

Af retsplejelovens § 731, stk. 1, litra g, fremgår, at der som udgangspunkt skal beskikkes en offentlig forsvarer i tilfælde, hvor vidners eller syns- eller skønsmænds beedigede forklaring begæres til brug under en i udlandet indledt straffesag.

6.2. Justitsministeriets overvejelser

Der er hverken i statuten eller i procesreglementet fastsat udtrykkelige bestemmelser, hvorefter vidner skal kunne udleveres tvangsmæssigt til tribunalet med henblik på at afgive forklaring personligt for tribunalet. Derimod indeholder procesreglementets afsnit 6, 3. del om bevisførelsen for tribunalet, bestemmelser, hvorefter afgivelse af vidneforklaring som udgangspunkt skal ske direkte for tribunalet, jf. herved art. 90.

Den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med efterforskning her i landet reguleres desuden i en aftale med tribunalet.

Den gældende ordning, hvorefter strafprocessuelle tvangsindgreb, herunder pligtmæssig afgivelse af vidneforklaringer, til brug for straffesager i udlandet gennemføres ved danske domstole i medfør af retsplejeloven eller lovens analogi, må således antageligt kunne opretholdes i forhold til tribunalet.

Vægrer et vidne sig f.eks. ved at afgive forklaring direkte for tribunalet, fordi vidnet anser sig for omfattet af en af retsplejelovens vidneudelukkelses- eller vidnefritagelsesgrunde, jf. §§ 169 – 172, eller kan personlig vidneførsel af andre grunde ikke lade sig gøre, f.eks. fordi vidnet er frihedsberøvet i Danmark, vil der efter omstændighederne kunne afgives subsidiær forklaring for en dansk domstol efter retsplejelovens regler herom til brug for straffesagen ved tribunalet.

Efter tilsvarende retningslinier vil der kunne beslaglægges bevismateriale, der befinder sig i Danmark, til brug for tribunalet.

Justitsministeriet har på denne baggrund ikke stillet forslag om lovgivning, der selvstændigt tager sigte på danske myndigheders retshjælp til tribunalet.

7. International fuldbyrdelse af straf

7.1. Gældende ret

7.1.1. Efter lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. (lov nr. 323 af 4. juni 1986) kan fuldbyrdelse af afgørelser om straf m.v., der er pålagt i et andet land, ske efter omsætning eller tilpasning af den ved den udenlandske afgørelse pålagte sanktion. Afgørelsen om omsætning eller tilpasning træffes ved dom. Fuldbyrdelse af en udenlandsk afgørelse skal som udgangspunkt ske efter omsætning. Vil det el-

lers ikke være muligt at få en domfældt overført hertil, kan fuldbyrdelse dog ske efter tilpasning. Herom henvises til lovens § 3, stk. 2-3, § 4 og § 11, jf. §§ 9 og 10.

7.1.2. Regler om omsætning af sanktioner, der indebærer frihedsberøvelse, er fastsat dels i art. 11 i den europæiske konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte, dels i art. 44 i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger. Begge konventioner er optaget som bilag til loven om international fuldbyrdelse af straf m.v. og er gennem en generel henvisning i lovteksten gjort til en bestanddel af loven.

Reglerne om omsætning indebærer, at fuldbyrdeslandet gennem en domstolsafgørelse eller administrativ afgørelse omsætter sanktionen til en straf, der er pålagt af fuldbyrdeslandet efter dets lovgivning og strafudmålingspraksis for den pågældende overtrædelse.

Efter denne fremgangsmåde erstattes den i udlandet pålagte straf med en ny straf, således at det er denne nye sanktion, der skal fuldbyrdes. Den kompetente myndighed i fuldbyrdeslandet er ved omsætning af retsfølgen bundet af bedømmelsen af sagens faktiske omstændigheder, og fuldbyrdeslandet må ikke omsætte en sanktion, der indebærer frihedsberøvelse, til en sanktion, der indebærer bøde.

Endvidere skal myndigheden fratække hele den periode, i hvilken den domfældte har været frihedsberøvet. Den domfældtes strafferetlige situation må ikke blive forværret, men der er på den anden side – i modsætning til retsstillingen ved fortsat fuldbyrdelse, jf. nedenfor under pkt. 7.1.3. – intet til hinder for at formilde den domfældtes stilling, f.eks. ved at udmåle en kortere straf end i domlandet.

Samtidig er den pågældende myndighed ikke bundet af den minimumsstraf, der efter fuldbyrdeslandets lovgivning kan være foreskrevet for den eller de begåede lovovertrædelser.

7.1.3. Regler om tilpasning findes i art. 10 i den europæiske konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte.

Efter denne bestemmelse kan de kompetente myndigheder i fuldbyrdeslandet vælge at fortsætte fuldbyrdelsen af retsfølgen øjeblikkeligt eller, hvis retsfølgen på grund af sin karakter eller varighed er uforenelig med fuldbyrdeslandets lovgivning, eller hvis denne stats lovgivning kræver det, gennem en domstolsafgørelse eller administrativ afgørelse tilpasse sanktionen til den straf eller foranstaltning,